

Midden-Oosten

Resolutie 1701 brengt geen vrede

Zal VN-resolutie 1701 van de Veiligheidsraad vrede brengen in de regio? Het antwoord is nee. En dat alleen al omdat de resolutie de oorlog in Libanon heeft losgekoppeld van de andere brandhaarden in de regio. De Israëlische bezetting van de Palestijnse gebieden is nochtans een van de belangrijkste redenen waarom het voortdurend onrustig is. Gaza is van de voorpagina's verdwenen, maar er wordt nog altijd intensief gebombardeerd. De hele infrastructuur is vernietigd en er zijn talrijke burgerslachtoffers gevallen. Dat alles zorgt voor veel ongenoegen in de regio. Ook Syrië heeft weinig

baat bij deze nieuwe pax Americana want het wacht al bijna veertig jaar op de ontruiming van de door Israël bezette Golan.

VN-resolutie 1701 is opgesteld door Frankrijk en de Verenigde Staten die op hun beurt in nauw contact stonden met de Israëlische regering. De Israëlische betrokkenheid bij het opstellen van de resolutie betekent niet alleen een aanfluiting van de regels van het spel, maar zorgt er ook voor dat Israël er behoorlijk goed uitkomt. De bezwaren op een rijtje.

1. De resolutie refereert in de preambule aan de kidnapping van de twee Israëlische soldaten en legt de hoofdverantwoordelijkheid voor het starten van de oorlog bij "Hezbollahs aanval op Israël op 12 juli 2006". De opstellers negeren daarmee het gegeven dat de Israëlische inval al weken op voorhand was gepland met de kidnapping als voorwendsel. In de Amerikaanse krant, *Francisco Chronicle* (21 juli) zei Gerald Steinberg, professor politieke wetenschappen aan de Bar-Ilan universiteit, dat "van alle oorlogen sinds 1948, deze er een was waar Israël zich het best op heeft voorbereid". De Amerikaanse onderzoeksjournalist Seymour Hersh citeert bronnen die stellen dat de plannen in nauw overleg met Washington zijn opgesteld en koppelt de oorlog in Libanon aan de Washington-politiek ten aanzien van Iran. De dringende terugtrekking van de Syrische troepen uit Libanon in uitvoering van VN-resolutie 1559 (2004) vorig jaar krijgt daarmee een heel andere betekenis.

2. Los daarvan is de verantwoordelijkheid, anders dan de resolutie en de meeste westerse media laten uitschijnen, niet zomaar af te schuiven op één partij. We zouden het verhaal evengoed kunnen starten met de moord op twee Jihad-leden op 26 mei van dit jaar. Volgens het Libanese leger, die de verdachten heeft opgepakt, wijst alles in de richting van een terreurcel die werkt in opdracht van de Israëlische Mossad. Minstens twee van de drie dodelijke aanslagen op hoge Hezbollahleiders de afgelopen zeven jaar worden toegeschreven aan dezelfde groep. De resolutie negeert bovendien het feit dat Israëlische vliegtuigen volgens de waarnemers van de VN-interpositiemacht UNIFIL op "bijna dagelijkse basis" (tussen 2001 en 2003) en "aanhoudend" (vanaf 2003), het Libanese luchtruim schonden. In werkelijkheid moeten we nog veel verder teruggaan. Het huidige conflict heeft zeer zeker zijn wortels in de bloedige Israëlische invasie van 1982, waarbij vele duizenden burgerslachtoffers vielen. Het is als gevolg van die invasie

dat Hezbollah is ontstaan, die door hun verzet in het zuiden meteen konden rekenen op grote aanhang bij de Sjiïtische bevolking. Waarnemers wijzen er op dat beide partijen de 'blauwe lijn' meermaals hebben geschonden, waarbij ook doden zijn gevallen. De vraag rijst meteen: waarom dan nu wel een oorlog? (daarmee koppel ik terug naar het eerste punt)

3. De resolutie maakt er nergens gewag van dat Israël in strijd met het internationale recht een open oorlog is gestart tegen Libanon. Los van het feit of het inzetten van de Israëlische oorlogsmachine wel productief is voor zowel het bevrijden van de soldaten als het kortwieken van de Hezbollah (de officiële argumenten), is er geen enkele rechtvaardiging om op een dergelijke schaal civiele infrastructuur te vernietigen en duizenden onschuldige burgers te doden en te verwonden. Als Israël beweert een rechtsstaat te zijn moet ze daar ook naar handelen en niet strijden met de wapens van een terreurorganisatie.

4. Dat brengt ons bij de oorlogsmisdaden. De Veiligheidsraad verzaakt in de resolutie aan haar plicht om Israël (evenals Hezbollah) te veroordelen voor schendingen van het oorlogsrecht. Mensenrechtenorganisaties hebben daarom al een officieel onderzoek gevraagd. De resolutie zwijgt hierover in alle talen.

5. De resolutie zet de deur open voor een nieuwe escalatie. Er is enkel sprake van een "onmiddellijke stopzetting van alle offensieve militaire operaties" door Israël. Hezbollah daarentegen moet zich houden aan een "onmiddellijke stopzetting van alle aanvallen". Vraag: wat zijn offensieve militaire operaties? Horen eventuele opkuisoperaties tegen Hezbollah daar onder? (volgens Israël alvast niet)

6. De kwestie van de gevangenen heeft de Veiligheidsraad eveneens links laten liggen. In de inleiding van de resolutie staat dat het noodzakelijk is dat de gekidnapte Israëlische soldaten 'onvoorwaardelijk' worden vrijgelaten. Voor de Libanese gevangenen staat het minder stringenter, namelijk dat er dringend een oplossing moet komen voor de Libanese gevangenen in Israël. Woorden, maar van enige concrete maatregel of druk op de partijen is er geen sprake. De bijna 10.000 Palestijnse politieke gevangenen komen niet ter sprake.

7. Israël wordt slechts 'opgeroepen' om zijn troepen uit Libanon terug te trekken op het ogenblik dat Libanese troepen en Unifil hun stellingen innemen. Het kan nog weken duren vooraleer volledig aan die voorwaarden is voldaan, wat de kans verhoogt op nieuwe vijandelijkheden. Bovendien neemt de resolutie alleen maar 'acte' van de Shebaa-boerderijen, een stuk gebied dat door Libanon wordt opgeëist en dus ook na de terugtrekking door Israël bezet gebied zal blijven.

Conclusie. De resolutie draait rond de hete brij mede door de onvoorwaardelijke rugdekking die Washington verleent aan Israël. M.a.w. de resolutie is onevenwichtig, weigert de volledige verantwoordelijkheden vast te leggen, houdt te weinig rekening met de historische context en pakt de verschillende grondoorzaken van het geweld in de regio niet aan. Een regio die al eeuwen het slachtoffer is van koloniale en neokoloniale machtspelletjes. Wat we nodigen hebben is een grote Midden-Oosten conferentie met alle partijen rond de tafel, waar alle probleemdossiers op tafel komen zonder taboes en zonder geostrategische berekeningen van grootmachten en vooral een plan dat voorziet in de vlugge uitvoering van ALLE VN-resoluties, waar vooral Israël nog een kluif aan zal hebben.

Ludo De Brabander
Stafmedewerker [vzw Vrede](#)